

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 4 czerwca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Alicja Surdy
Sędzia:	SA Bożena Oworuszko
Sędzia:	SA Ewa Popek (spr.)
Protokolant	sekr. sądowy Agnieszka Pawlikowska

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2013 r. w Lublinie na rozprawie sprawy z powództwa Stowarzyszenia (...) w W. przeciwko M. K. (1) i E. K. (1) o zapłatę na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 19 grudnia 2012 r., sygn. akt I C 1003/12

I. oddała apelację;

II. zasądza od powoda Stowarzyszenia (...) w W. na rzecz pozwanych M. K. (1) i E. K. (1) kwoty po 197 (sto dziewięćdziesiąt siedem) zł na rzecz każdego z nich tytułem kosztów postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 grudnia 2012 roku Sąd Okręgowy w Siedlcach oddalił powództwo Stowarzyszenia (...) w W. przeciwko M. K. (1) i E. K. (1) o zapłatę kwoty 3.177 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy wskazał na następujące ustalenia i motywy rozstrzygnięcia.

Pozwani E. K. (1) i M. K. (1) prowadzą działalność gospodarczą pod nazwą (...) s.c. E. K., M. K. z siedzibą w Ł.. Jesienią 2011 roku ukazało się na stronie internetowej (...) ogłoszenie o organizowanym przez pozwanych balu sylwestrowym (...) w domu weselnym w N.. W ogłoszeniu wskazano, że na balu zagra zespół (...). Cena zaproszenia określona została na 420 zł od pary. Informacja o balu sylwestrowym w domu weselnym w P. ukazała się również na stronie internetowej (...).

W informacji wskazano, że gości imprezy będzie bawił zespół (...), a koszt balu to 420 zł od pary. Komenda Powiatowa Policji w G. w odpowiedzi na zapytanie powoda o planowanych balach sylwestrowych wskazała na (...) jako miejsce organizowanej przez pozwanych imprezy w cenie 420 zł. W piśmie znalazło się zastrzeżenie o braku informacji o liczbie osób i zespole, a także wzmianka, że do chwili obecnej nie wiadomo, czy impreza się odbędzie. Inspektor terenowy powoda R. D. przeprowadził w dniu 30 grudnia 2011 roku rozmowę telefoniczną z pozwaną E. K. (1), w której pozwana stwierdziła, że zabawa sylwestrowa się odbędzie, że są jeszcze wolne miejsca i planowana liczba gości to 150 osób, a koszt imprezy to 450 zł od pary. W ocenie Sądu Okręgowego roszczenie powoda nie zasługiwało na uwzględnienie. Żądanie powoda dotyczyło zapłaty przez pozwanych kwoty odpowiadającej potrójnej wysokości wynagrodzenia obliczonego wg stawek wynagrodzenia autorskiego Stowarzyszenia (...) za publiczne wykonanie i odtworzenie utworów podczas bali sylwestrowych, w związku z zawinionym naruszeniem przez pozwanych autorskich praw majątkowych twórców zrzeszonych w Stowarzyszeniu podczas zorganizowanego przez pozwanych balu sylwestrowego w dniu 31 grudnia 2011 roku. Jako podstawę prawną roszczenia wskazano przepis art. 79 § 1 ustawy z 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2006r. nr 90, poz.631 ze zm.) – cytowanej dalej jako prawo autorskie, który stanowi, że uprawniony, którego autorskie prawa majątkowe zostały naruszone może żądać od osoby, która naruszyła te prawa naprawienia wyrządzonej szkody przez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej dwukrotności, a w przypadku, gdy naruszenie jest zawinione, trzykrotności stosownego wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu. Pozwani zakwestionowali żądanie pozwu, zaprzeczyli twierdzeniom pozwu i zarzucili powodowi niewykazanie naruszenia przez nich autorskich praw majątkowych twórców zrzeszonych w powodowym Stowarzyszeniu. Podnieśli, że strona powodowa nie wykazała, iż impreza sylwestrowa wskazana w pozwie rzeczywiście się odbyła, a przy założeniu, że miała miejsce, kto i jakie utwory odtwarzał i czy były to utwory autorów, którzy powierzyli Stowarzyszeniu (...) zarządzanie na określonych polach eksploatacji. Badając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że strona powodowa nie udźwignęła ciężaru udowodnienia okoliczności stanowiących podstawę żądania, tj. naruszenia przez pozwanych autorskich praw majątkowych twórców zrzeszonych w powodowym Stowarzyszeniu. Należy zgodzić się z pozwanymi, że okoliczności tych nie dowodzą dokumenty w postaci wydruków ze stron internetowych (...) i (...) zawierających ogłoszenia o organizowanym balu sylwestrowym, z pisma Komendy Powiatowej Policji w G. informującego o planowanych na podległym jej terenie balach sylwestrowych oraz z notatki służbowej dokumentującej rozmowę telefoniczną przeprowadzoną przez pracownika powoda z pozwaną w dniu 30 grudnia 2011 roku. Wszystkie te dokumenty stanowią bowiem o planowanym, a więc - w zamiarze organizatorów - mającym dopiero nastąpić balu sylwestrowym.

Nie dowodzą natomiast, że bal sylwestrowy rzeczywiście miał miejsce i że podczas imprezy odtwarzane były utwory muzyczne i słowno-muzyczne bez stosownej umowy o korzystanie z utworów twórców zrzeszonych w powodowym Stowarzyszeniu. Wskazane dowody pokazują, że impreza była planowana i uprawdopodobniają, ale nie dowodzą, że się odbyła oraz, że odtwarzane były na niej utwory twórców zrzeszonych w Stowarzyszeniu, tym bardziej, że zgodnie z ogłoszeniami miał na niej grać na żywo zespół (...), co do którego nie wiadomo, czy wykonuje własne utwory, czy też utwory innych twórców. Podnoszona przez stronę powodową trudność w wykazaniu okoliczności uzasadniających dochodzenie stosownego wynagrodzenia, o którym mowa w art. 79 ust. 1 prawa autorskiego, nie uzasadnia stwierdzenia, że skoro impreza była planowana jeszcze w przeddzień daty jej odbycia, to z pewnością się odbyła. Z zeznań świadka R. D. wynika, że powód w przewidywanym terminie imprezy nie podejmował nawet próby ustalenia, czy impreza odbyła się. Sąd Okręgowy podkreślił, że przepis art. 105 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, na który powoływał się powód, nie stwarza domniemania okoliczności stanowiących podstawę dochodzenia stosownego wynagrodzenia w myśl art. 79 ust. 1 prawa autorskiego. Z przepisu tego wynika domniemanie, że organizacja zbiorowego zarządzania jest uprawniona do zarządzania i ochrony autorskich praw majątkowych w odniesieniu do pól eksploatacji objętych zbiorowym zarządzaniem oraz że ma w tym zakresie legitymację procesową. Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy oddalił powództwo.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając go w całości oraz zarzucając:

I. naruszenie przepisów postępowania:

- art. 233 § 1 oraz 231 k.p.c. poprzez błędną ocenę materiału dowodowego i w konsekwencji przyjęcie, że zabawa sylwestrowa organizowana przez pozwanych nie odbyła się;

- art. 328 § 2 k.p.c. poprzez pominięcie w uzasadnieniu wyroku dowodu z zeznań świadka R. D. w zakresie prowadzonych przez niego rozmów telefonicznych z pozwanymi na okoliczność organizacji zabawy sylwestrowej;

II. naruszenie przepisów prawa materialnego - art. 105 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych poprzez jego błędną wykładnię.

Wskazując na powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwoty 3.177 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kosztów procesu za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację pozwani wnieśli o jej oddalenie oraz zasądzenie od powoda na ich rzecz kosztów postępowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje: apelacja powoda nie jest zasadna.

I. Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 231 k.c. nie zasługuje na uwzględnienie.

Przepis art. 233 § 1 k.p.c. dotyczy oceny dowodów i stanowi, że sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. W orzecznictwie wskazano, iż jego naruszenie może polegać na błędnym uznaniu, że przeprowadzony w sprawie dowód ma moc dowodową i jest wiarygodny albo że nie ma mocy dowodowej lub nie jest wiarygodny. Jednocześnie przyjęto, że prawidłowe postawienie tego zarzutu wymaga wskazania przez skarżącego konkretnych zasad lub przepisów, które naruszył sąd przy ocenie poszczególnych, określonych dowodów (wyrok SN z dnia 28 kwietnia 2004 roku, V CK 398/03, LEX nr 174215; wyrok SN z dnia 13 października 2004 roku, III CK 245/04, LEX nr 174185). Prawidłowe zarzucenie naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wskazania konkretnego dowodu przeprowadzonego w sprawie, którego zarzut ten dotyczy i podania, w czym skarżący upatruje wadliwą jego ocenę. Apelacja tak wymaganych zarzutów nie przedstawia i nie wykazuje, aby ocena dowodów oraz oparte na niej wnioski były dotknięte powyższymi uchybieniami. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy ustalając stan faktyczny oparł się na dowodach z dokumentów oraz zeznaniach świadka R. D.. Wprawdzie Sąd Okręgowy nie dokonał oceny dowodów, ale z uzasadnienia wynika, że dał wiarę wymienionym dowodom w całości. W ramach zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. pozwany nie kwestionował takiej oceny dowodów. W apelacji obok naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. powoływał się natomiast na naruszenie art. 231 k.p.c. poprzez niezastosowanie tego przepisu i w konsekwencji niedokonanie ustaleń, na zasadzie domniemań faktycznych, że zabawa sylwestrowa odbyła się. W ocenie Sądu Apelacyjnego zarzut ten także nie jest zasadny. Zgodnie z art. 231 k.p.c. sąd może uznać za ustalone fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli wniosek taki można wyprowadzić z innych ustalonych faktów (domniemanie faktyczne).

Sąd Okręgowy nie dopuścił się naruszenia tego przepisu z dwóch przyczyn: 1) przepis art. 231 k.p.c. nie miał zastosowania w niniejszej sprawie, 2) Sąd Okręgowy wyprowadził z materiału dowodowego trafne wnioski, że powód nie udowodnił, że zabawa sylwestrowa odbyła się oraz, że podczas tej imprezy były odtwarzane utwory muzyczne i słowno-muzyczne bez stosownej umowy o korzystanie z utworów twórców zrzeszonych w powodowym Stowarzyszeniu. Jeśli chodzi o pierwszą ze wskazanych kwestii to podnieść należy, że możliwość zastosowania przez sąd domniemania faktycznego przewidzianego w art. 231 k.p.c. nie może być interpretowana jako złagodzenie - wynikającego z art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. - obowiązku dowodzenia przez stronę faktów, z których wywodzi ona skutki prawne. Zastosowanie domniemania faktycznego powinno mieć miejsce w postępowaniu sądowym wówczas, gdy brak jest bezpośrednich środków dowodowych albo istnieją znaczne utrudnienia dowodowe dla wykazania faktu, a jednocześnie jego ustalenie jest możliwe przy zastosowaniu reguł logicznego rozumowania przy uwzględnieniu zasad wiedzy i doświadczenia życiowego (wyrok SN z dnia 2 grudnia 2010 roku, I CSK 11/10, LEX nr 737365, wyrok SN z dnia 19 lutego 2002 roku, IV CKN 718/00, LEX nr 54362, uzasadnienie wyroku SN z dnia 11 grudnia 2007 roku, I PK 157/07, OSNP 2009, nr 3-4, poz. 33, wyrok SA w Warszawie z dnia 7 września 2012 roku, I ACa 145/12, LEX nr 123876). W niniejszej sprawie przesłanka braku bezpośrednich dowodów lub znacznych utrudnień dowodowych (w celu wykazania okoliczności, że zabawa sylwestrowa odbyła się) nie została spełniona. Powód miał możliwość powołania dowodów w celu wykazania tej okoliczności, dowodem takim mogły być np. zeznania świadków – członków zespołu (...) (który miał wystąpić na zabawie), czy też przesłuchanie pozwanych w trybie art. 299 k.p.c. Nadto należy zwrócić uwagę, że powód miał możliwość zwrócenia się do pozwanych z żądaniem udzielenia informacji w trybie art. 105 ust. 2 prawa autorskiego. Jeżeli chodzi o drugą ze wskazanych kwestii, to podnieść należy, że Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny przeprowadzonych dowodów, przyjmując, że pozwalają one na poczynienie ustaleń, że zabawa sylwestrowa była planowana. Nie można na podstawie przeprowadzonych dowodów i dokonanych na ich podstawie ustaleń o planowaniu zabawy sylwestrowej, na zasadzie domniemań faktycznych, wyciągnąć wniosków, że zabawa ta się odbyła. Orzeczenie sądu może być oparte na domniemaniu faktycznym (art. 231 k.p.c.) tylko wówczas, gdy domniemanie to stanowi wniosek logicznie wynikający z prawidłowo ustalonych faktów stanowiących jego przesłanki (wyrok SN z dnia 22 stycznia 1998 roku, II UKN 465/97, OSNP 1999 nr 1, poz. 24). Prawidłowo ustalone fakty sprowadzały się do następujących okoliczności:

- 1) jesienią 2011 roku ukazało się na stronie internetowej (...) ogłoszenie o organizowanym przez pozwanych balu sylwestrowym (...) w domu weselnym w N., z informacją, że na balu zagra zespół (...), a koszt imprezy to 420 zł od pary;
- 2) informacja o balu sylwestrowym w domu weselnym w P. ukazała się na stronie internetowej (...), wskazano w niej, że gości imprezy będzie bawił zespół (...), a koszt balu to 420 zł od pary;

3) Komenda Powiatowa Policji w G. w odpowiedzi na zapytanie powoda o planowanych balach sylwestrowych wskazała na (...) jako miejsce organizowanej przez pozwanych imprezy w cenie 420 zł, w piśmie tym znalazło się zastrzeżenie o braku informacji o liczbie osób i zespole, a także wzmianka, że do chwili obecnej nie wiadomo, czy impreza się odbędzie;

4) w dniu 30 grudnia 2011 roku świadek R. D. – inspektor terenowy powoda przeprowadził rozmowę telefoniczną z pozwaną E. K. (3), podczas której uzyskał informację, że zabawa sylwestrowa odbędzie się i są jeszcze wolne miejsca, planowa liczba gości to 150 osób, a koszt imprezy to 450 zł od pary. Wszystkie przeprowadzone dowody z dokumentów i zeznań świadka pozwoliły na dokonanie ustaleń, że zabawa sylwestrowa była planowana jeszcze w dniu 30 grudnia 2011 roku i w tym dniu były wolne miejsca. Na podstawie takich ustaleń nie można jednak wyciągnąć wniosku, że zabawa sylwestrowa odbyła się. Nie można wykluczyć możliwości, że z uwagi na brak odpowiedniej liczby zainteresowanych zabawa ta została odwołana. Treścią domniemania faktycznego jest uznanie za istniejący określonego faktu wynikającego z wzajemnego, logicznego związku pomiędzy innymi ustalonymi faktami i sądami o tych faktach. Zastosowanie domniemania faktycznego jest możliwe, gdy dla wniosku domniemania nie ma innych hipotez konkurencyjnych i wniosek nie budzi wątpliwości z uwagi na starannie zebrane dowody. W niniejszej sprawie takie hipotezy konkurencyjne istniały i nie można było ich obalić. Nie można podzielić twierdzeń apelującego, że za przyjęciem domniemania faktycznego, iż zabawa odbyła się przemawia stanowisko procesowe pozwanych, którzy nie zaprzeczyli tej okoliczności. Pozwani w sprzeciwie od nakazu zapłaty oraz piśmie procesowym z dnia 24 października 2012 roku podnosili, że powód nie udowodnił, że zorganizowali oni zabawę sylwestrową oraz, że odtwarzali utwory należące do autorów zrzeszonych w powodowym Stowarzyszeniu. Ciężar udowodnienia tych okoliczności spoczywał na powodowie (art. 6 k.c.). Zaprezentowane stanowisko procesowe pozwanych w powiązaniu z dokonanymi przez Sąd Okręgowy ustaleniami faktycznymi nie może stanowić argumentu za przyjęciem zastosowania art. 231 k.c. i dokonaniem na jego podstawie ustaleń, że zabawa sylwestrowa odbyła się. Dodać należy, że pozwani – wbrew twierdzeniom apelującego – nie mieli obowiązku przedstawienia dowodów, w celu wykazania okoliczności, że zabawa została odwołana i zostało to zakomunikowane ich potencjalnym klientom.

II. Zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. należy ocenić jako oczywiście nietrafny.

Nie można podzielić zarzutu apelującego, że Sąd Okręgowy pominął w uzasadnieniu wyroku zeznania świadka R. D.. Takim zarzutem przeczy lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku, z którego wynika wprost, że Sąd Okręgowy powołał zeznania świadka R. D. w tej części uzasadnienia, w której prezentował ustalony stan faktyczny. Sąd Okręgowy odniósł się również do zeznań świadka w dalszej części uzasadnienia dotyczącej podstawy prawnej rozstrzygnięcia.

Podnieść także należy, że zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. co do zasady był oczywiście niesłuszny, ponieważ uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera wszystkie elementy wymienione w tym przepisie, a mianowicie Sąd Okręgowy wskazał podstawę faktyczną rozstrzygnięcia, wymienił dowody, na których się oparł ustalając stan faktyczny, wyjaśnił również podstawę prawną wyroku. Treść uzasadnienia orzeczenia umożliwia również dokonanie kontroli toku wyводу, który doprowadził do jego wydania.

III. Zarzut naruszenia art. 105 prawa autorskiego poprzez błędną wykładnię nie jest zasadny.

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, stosując przepis art. 105 prawa autorskiego, wskazał, że: „przepis art. 105 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, na który powołuje się powód, nie stwarza domniemania okoliczności stanowiących podstawę dochodzenia stosownego wynagrodzenia w myśl art. 79 ust. 1 ustawy. Z przepisu tego wynika domniemanie, że organizacja zbiorowego zarządzania jest uprawniona do zarządzania i ochrony autorskich praw majątkowych w odniesieniu do pól eksploatacji objętych zbiorowym zarządzaniem oraz że ma w tym zakresie legitymację procesową”. Nie można zatem stwierdzić, aby Sąd Okręgowy dokonał błędnej wykładni powołanego przepisu. Apelujący formułując taki zarzut nie wyjaśnił, na czym błędna interpretacja tego przepisu miałaby polegać, powołał się jedynie na dwa wyroki Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 31 sierpnia 2010 roku, I ACa 220/10 oraz z dnia 3 czerwca 2009 roku, I ACa 248/09, cytując fragmenty ich uzasadnień. Powołane fragmenty uzasadnień wymienionych wyroków nie świadczą o dokonaniu przez Sąd Okręgowy błędnej wykładni art. 105 prawa autorskiego.

W art. 105 ust. 1 prawa autorskiego zawarte są dwa domniemania, które mają istotne znaczenie dla wykonywania zadań powierzonych organizacjom zbiorowego zarządzania: domniemanie uprawnienia do zarządzania i ochrony praw objętych zezwoleniem na zbiorowe zarządzanie oraz domniemanie legitymacji procesowej w tym zakresie, a zatem w odniesieniu do praw objętych zezwoleniem. (M. Kępiński w: System prawa prywatnego, Prawo autorskie, Tom 13 pod. red. J. Barty, Wydawnictwo C. H. Beck, Warszawa 29003, s. 535, wyrok SN z dnia 17 listopada 2011 roku III CSK 30/11, LEX nr 1129116). Pierwsze domniemanie pozwala organizacji zbiorowego zarządzania, z powołaniem się na udzielone zezwolenia ministra, domagać się od osób trzecich wkraczających w zakres praw autorskich, zaprzestania naruszeń, zawarcia odpowiednich umów, lub wypłaty odszkodowania, czy realizacji innych należnych uprawnionemu roszczeń. Organizacja zbiorowego zarządzania nie musi w takim przypadku legitymować się pełnomocnictwem do takich działań – wystarczy wskazać jako ich podstawę domniemanie prawa zarządzenia prawami na określonych polach. Drugim domniemaniem jest domniemanie legitymacji procesowej w sprawach objętych zbiorowym zarządzaniem, gdy organizacja zbiorowego zarządzania działa na polu eksploatacji określonym zezwoleniem (M. Kępiński op cit. s. 535).

Przewidziane w art. 105 ust. 1 prawa autorskiego domniemanie ułatwiają organizacji dochodzenie tego roszczenia, zwalniając ją od obowiązku wykazywania legitymacji procesowej i uprawnienia materialnoprawnego, objętego zakresem działalności określonym w udzielonym zezwoleniu. Wskazane domniemanie zwalnia organizację zbiorowego zarządzania z potrzeby wykazywania legitymacji w odniesieniu zarówno do repertuaru określonej kategorii, jak i poszczególnych pozycji składających się na ten repertuar wchodzący w zakres uzyskanego zezwolenia. Nie oznacza to jednak, że z art. 105 prawa autorskiego wynika także domniemanie naruszenia prawa autorskiego oraz jego bezprawności. Zwrócić należy uwagę na stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone wyroku z dnia 8 grudnia 2000 roku, I CKN 971/08 (OSNC 2001, nr 6, poz. 97), że: „Domniemania i uprawnienia wynikające z art. 105 ust. 1 i 2 prawa autorskiego ustanowione zostały w celu szeroko rozumianej ochrony twórców, a nie tylko ochrony w drodze sądowej. Nie zmieniają przeto zasad reguł procesu cywilnego, zwłaszcza zasady równości stron i kontrydiktoryjności oraz reguły rozkładu ciężaru dowodów, przewidzianej w art. 6 k.c. Nieuzasadniona jest sugestia skarżącego jakoby bezpośrednie stosowanie art. 105 prawa autorskiego zwolniło stronę powodową od obowiązku wykazania okoliczności przedstawionych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Domniemanie uprawnienia organizacji zbiorowego zarządzania do ochrony praw autorskich lub pokrewnych zwalnia ją od obowiązku wykazywania (w zakresie pola eksploatacji określonego w zezwoleniu - art. 104 ust. 3 prawa autorskiego) upoważnienia do reprezentacji, zarówno w procesie o zapłatę, jak i w ewentualnym procesie o ujawnienie informacji i dokumentów (art. 105 ust. 2 prawa autorskiego). Uprawniony do ochrony praw autorskich, powołując się na domniemanie, może przy ustalaniu faktów niezbędnych do udowodnienia zasady i wysokości roszczenia korzystać z przymusu państwowego, wiążącego się z wykonywaniem orzeczeń ułatwiających zbieranie i zabezpieczanie dowodów (art. 80 ust. 1 pkt 1 i 2 lub art. 105 ust. 2 prawa autorskiego). Nie oznacza to jednak, że w postępowaniu o ochronę omawianych praw strona powodowa jest zwolniona od obowiązków procesowych takich jak przytaczanie okoliczności faktycznych i przedstawianie dowodów (art. 3, 217 § 1 i art. 232 in principio k.p.c.)”. Sąd Okręgowy prawidłowo zatem uznał, że na powodzie ciążył ciężar udowodnienia okoliczności faktycznych stanowiących podstawę faktyczną żądania, tj. naruszenia przez pozwanych majątkowych praw autorskich twórców zrzeszonych w powodowym stowarzyszeniu. Sąd Okręgowy słusznie również stwierdził, że powód nie udowodnił takich okoliczności faktycznych. W ocenie Sądu Apelacyjnego zaskarżony wyrok jest prawidłowy, a apelacja powoda jako bezzasadna na podstawie art. 385 k.p.c. podlega oddaleniu. O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Apelacyjny postanowił mając na uwadze wynik postępowania odwoławczego oraz art. 98 § 1 k.p.c., w związku z art. 391 § 1 k.p.c. Apelacja powoda została oddalona w całości.

W związku z tym Sąd Apelacyjny zasądził od powoda na rzecz każdego z pozwanych koszty procesu w kwocie po 197 zł ($1/2 \times 360$ zł plus 17 zł) obejmujące wynagrodzenie pełnomocnika powoda określone zgodnie z §11 ust. 1 pkt 2 w związku z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa.

Wyrok pobrany z

www.orzeczenia.ms.gov.pl